

Suru on kuollut siitä on niin kauan ettei enää muista Oksa kouristelee irti rungosta liian väsynyt
pitämään kiinni Sylistään viimeinen verso kohti taivasta jonka puhtaan peittää ruoste jonka
puhtaan peittää ruoste Suru on kuollut koska siitä on niin kauan ettei enää muista
miltä tuntuu koskettaa miltä rantaan tuleva aalto tuoksuu Se alkoi verta
vuotavana haavana itkuna keskellä yötä paisteena, joka ei loppunut Käsi hakee toista aamulla
kun herää puristaa omaansa kiinni ja niin kuin ilma joka
kiertää kehää ja niin kuin sade joka kuivattaa
ihon kovaksi kuoreksi Seisoo
viimeinen ajatus ennen kuin päästää irti minusta.
Suru on kuollut koska siitä on niin kauan ettei enää muista että kuun
takana on aurinko. ----- heikkiojanpera.blogspot.fi